Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

Haugen, Rev. A. K. mar42

16de aargang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i April, 1940 Nr. 8

5te Søndag efter paaske.

Læs Evang. Mat. 6, 5–13.

I Jesu navn, Amen!

Naar du har læst dette skriftavsnit, som er teksten for denne korte betraktning, og du spør dig selv, hvad læste jeg om, saa vil du svare, jeg læste om *bønnen.* — Det at be til Gud er det Jesus taler om her.

At tale og skrive om bønnen er ikke saa liketil. Dr. O. Hallesby sier i forordet til sin bok *"Fra bønnens verden,"* "Det er saa vanskelig at tale og skrive om bøn, synes jeg." — Og dog er bøn et meget vigtig led i en kristens sjæleliv. Bønnen er ofte betegnet som sjælens aandedræt. Det er et utmerket billede.

Dr. Hallesby sier: "Den luft vort legeme trænger omgir os paa alle kanter. Og den vil selv ind i os og trykker paa. Det er jo vanskeligere at holde pusten end at puste. Og vi behøver bare at aapne vore aandedræts organer, saa gaar luften ind i vore lunger og gjør sin livgivende gjerning for vort legeme.

Den luft vor sjæl trænger, omgir os alle tider og paa alle kanter. Gud omgir os i Kristus paa alle sider med sin mangeartede og fuldt tilstrækkelige naade. Vi behøver bare at aapne vor sjæl."

Og i bønnen aapner et Guds barn op for sin himmelske faders rike gaver, som han er færdig til at gi sine trængende barn. Han sier jo: "Se jeg staar for døren og banker, dersom nogen oplater døren, til ham vil jeg gaa ind og holde nadverd med ham, og han med mig."

Kapitlerne 5, 6 og 7 av Mat. Evangelium indeholder den saakaldte "Bergpræken." I denne sin præken taler Jesus om mange praktiske ting i den kristnes liv. I vort avsnit taler han om bøn.

Det er to ting Jesus advarer os imot her, disse er hykkelske bøn og hedensk bøn. I ska ikke være som hyklerne; ti de vil gjerne bede paa steder, hvor mange folk ser dem, saa de kan faa ros for sin bøn og ansees som svært gudfrygtige mennesker.

At bede offentlig i en forsamling forbyr Jesus visselig ikke. Tvertimot, vi er befalet at bede med *hverandre.* Men der lurer en fare her, nemlig den at bede for at sees av mennesker. d. e. at faa lit ros for vor bøn. For at ungaa denne fare raar Jesus sine til at bede til vor far i himlen i enrum, alene med Gud. "Luk din dør," sier Jesus, saa ingen forstyrrer. Der i enrum med Gud kan vi klage vor nød for ham uten nogen faar vite det, alene Gud. Der kan jeg skrifte for Gud min synd, den synd som er mig værst, uten at basunere den ut for andres øren, som endel bedende synes at ynde at la andre faa høre hvor grove syndere de er, eller ialfald har vært. Der i enrum med min Gud kan jeg be i ydmyghet om hans naadige forlatelse for mine mange synder for Jesu skyld. Den bøn blir av Gud bønhørt og er Gud velbehagelig.

En anden slags bøn Jesus her nævner er *hedensk* bøn. Naar I beder ska I ikke remse op mange ord som hedningerne. Det er ikke lange bønner og mange ord som ska til. Dette begrunder Jesus i det han sier— "Ti eders fader vet hvad I trænger til før I beder ham." — Det er ikke de mange ord og lange bønner det kommer an paa, men det at vi lukker op for Jesus, saa han kan faa komme ind til os med al sin naade og gave.

For at hjælpe disciplerne sine, gir Jesus dem en model paa bøn, som ikke er "hedensk," med hensyn til længde og overflødighet i ord. Denne bøn er blit kaldet *Fadervor* efter de to første ord i bønnen. Her er ikke mange ord og ingen gjentagelser av ord.

Her lærer Jesus os, at vi ska henvende os til Gud som *fader,* samt at vi som hans barn bør be om hans Navns helliggelse, at hans villie maa ske, hans rikes komme, det er alt som trænges for at vi hans barn kan leve et lykkelig liv her paa jorden og salighet i himlen. I den 4de bøn ber vi i nogen faa ord Gud om daglig brød d. e. hvad vi trænger for dette legeme og livs ophold.

Saa tilslut ber vi om at Gud vil fri os fra alt ondt. Synden, som er aarsaken til alt ondt, ber vi Gud vil forlate os og tilgi os. Og naar vi av djevelen, verden og vort eget kjød fristes til det onde vi ved Guds hjælp maa bli overmænd og beholde seier; saa ber vi i en sum at vor himmelske fader vil befri os fra alt ondt paa legeme og sjæl for tid og evighet.

Saa mindes vi om, at naar Gud hører vore bønner og gir os hvad vi ber os, skjer det ikke for vore bønners skyld, men æren tilkommer Gud, som alene har makt at opfylde bønner.

Ved dig i Jesu navn jeg vover
At bære frem til Gud min bøn;
Min fader gi mig hvad du lover
at skjænke mig uti din søn!
O lad det blive mig tilkjendt,
hvad Jesus haver mig fortjent. Amen.
—*O. J. Marken.*

En hilsen fra vort Gamlehjem

"Nu er vi hjemme," sa Mr. K. O. Eggen til en 79 aar gammel mand som var kommet til Bawlf med rutebilen, og som Mr. Eggen tok i sin bil fra hotellet til Bethania Gamlehjem. "Ja, hjemme!" gjentok gamlingen, mens store taarer randt ned over hans kinder.

Saaledes kom Ole Miller fra Edmonton "hjem" tilslut. Nu behøver han ikke længere at staa i kø under aapen himmel i alslags veir og vind for at faa et simpelt maaltid mat to ganger om dagen, bare saavidt nok til at holde sjæl og legeme sammen. Nu er det slut med disse daglige tvungne turer mellem immigrasjonsstationen og den gamle faldefærdige hyvel hvor Ole sov paa en feltseng i et hjørne oppe paa et skummelt kvistværelse. Gaa maatte han om han end iblandt følte sig saa elendig at han knapt kunde staa. For gik han ikke saa fik han jo ingenting, og det er ikke saa greit at sulte heller.

Undertegnede besøkte Ole nogen gange før vi fik ordnet det slik at han kunde komme ind paa vort gamlehjem. Hans livssaga er hverken værre eller bedre end hvad kunde skrives om mange andre av vore landsmænd. Ingen nød saalænge helsen var god, for Ole var en flink og dygtig arbeidsmand, baade som snedker og som operatør av træskemaskinen aar efter aar. Men pludselig kommer den ubudne og tragiske dag da Ole blir fortalt at hans plads er optat. Yngre hænder tar fat, mens Ole til sin forfærdelse opdager at han er blit en gammel mand. Forgjæves leter han efter nye indæktskilder. Alle døre er stængt. Imens forsvinder de surt erhvervede spareskillinger, indtil han endelig staar blottet for alt. Saa blir det "relief," rigtig fattigunderstøttelse, for Ole har forsømt at faa sine borgerpapirer, og uten disse kan han jo ikke faa nogen alderdomspensjon.

Men nu er han som sagt hjemme, "Ja, hjemme!" Kirken gjorde dette jordiske hjem muligt for ham. Maa nu kirkens Herre ogsaa faa berede ham det himmelske hjem!

Av og til blir vi mødt med spørgsmaalet, "Hvorfor tar ikke gamlehjemmet ind flere slike hjelpeløse stakkarer?"

Det er let at merke baade kritik og utaalmodighet i disse ord, for saken synes at være saa grei og liketil. Gamlehjemmet er jo en barmhjertighetsanstalt hvis opgave det netop er at ta sig av folk som Ole Miller. Og naar det ikke gjøres, saa maa der et eller andet sted være noe galt paafærde. Hvem bærer skylden?

Disse to spørgsmaal kan likesaa godt slaas sammen til et: Hvem bærer skylden for at gamlehjemmet ikke gjør mere barmhjertighetsarbeide?

Svaret er let at finde, men lite opbyggende: *vi bærer alle skyld.* Bestyrelsen, presterne, menighetsfolket—alle sammen! Der har været formeget av en tendens over hele linjen til at la det skure. I det senere har vi rigtignok set mange opmuntrende tegn paa bedre samarbeide. Mange gaver kommer ind. Og som et direkte resultat av dette var det at vi fandt det muligt at ta ind ovennævnte Ole Miller.

La den nyere, friskere aand faa vokse sig rigtig stærk og virksom. Presterne er jo de som først og fremst maa fremelske gamlehjemssaken iblandt menighetsfolket. Men ingen, hverken "Læg eller lærd," bør føle sig fritat fra ansvar og interesse i denne sak. Vi har bare dette ene hjem at samle os om her i Kanada. La os støtte det med vore gaver, bønner, og gode ord i en uavladelig bestræbelse paa at gjøre det til en sand Herrens forgaard, med tilstrækkelig rum, mat, og tilsyn for de gamle og utslitte iblandt os.

"Her er somersol nok, her er sædejord nok,
Bare vi, bare vi hadde kjærlighet nok."
—C. S. Lystig.

Edmonoton, Alberta,
Den 28de mars, 1940.

Edmonton, Alta.

Mine kjære søsken!

Eftersom dere har bedt mig skrive en behandling over Aapenbarigen, er det mig en glæde at gjøre det i bøn til Gud om Naade og lys.

Boken har som et hele visse eiendommeligheter, som bør nævnes først.

Den er altsaa skreven av Apotelen Johannes ved hans tilbakekomst fra fangenskapet paa øen Patmos til sin gjerning som overbisp i Efesus, Lilleassien.

Antagelig i aaret 69 ved enden av keiser Neros regjering.

Som Apostel var jo Johannes den naturlige overprest for menigheterne i Lilleassien og mottar disse aapenbaringer ved en himmelsk Engel fra vor Herre, Jesus Kristus, forat meddele dem til forstanderne for hver enkelt menighet. Disse forstandere er i Boken kaldt engler; engel er her et av de mange ord i vore bibler, som altsaa ikke er over-sat og betyder budbærer, presten eller forstanderen for menigheten er altsaa bestemt til at være budbærer av Evangeliet og alt Guds Ord.

(Skulle ønske somme av disse ord hadde været anvendt i sin oversættelse i vore bibler; Til eks. i Jesu ord til Peter i hin tid lød i derres øren saaledes: "Vik bak mig, motstander.")

Vi skulde nu vente at en aapenbaring skulde være klar og tydelig for vort øie; men det beror meget paa vor evne i forhold til det som aapenbares.

En aapenbaring i form av profetier vil saaledes bli lettere at forstaa jo nærmere man kommer opfyldelsen av samme.

Profetierne i det gamle Testamente var ment til hjælp for apostlerne og andre til at forstaa og tro Jesus og hans gang til Korset; men de fæstet sig ikke engang ved Herrens ord om at opstaa paa den tredie dag. Jesus gjorde dem opmerksom paa deres træghet til at forstaa profetierne. Luk. 24, 25.

Vi bør derfor i likhet med Simon og Anna i Luk. 2 fordype os i Guds aapenbaringer, saa vi, naar timen kommer nær skulle gjenkjende indholdet i det som da sker, til vor troes styrkelse og til troskap mot vor Herre og Frelser.

Mange mener sig istand til straks at uttyde Boken, og derved er mange forvildelser kommen ut blandt folk, paa grund av saadanne mistydninger.

Boken er uten tvil perspektivisk, i likhet med de tidligere profetier. Det vil si, at Boken aapner for os et utsyn omtrent som naar fra en høide ser vi ut over et dypt landskap. Der ser vi sletter, skog, indsjøer, høidedrag og fjeldkammer; men vi ser ikke hvad der ligger imellem de mange høider, heller ikke ser vi hvor langt der er imellem.

Saaledes ser vi i Jesu Ord (Luk. 21, 20–36) en profeti om Jerusalems ødelæggelse, men mot en bakgrund som viser den endelige dommedag.

Likesaa flyter Herrens første og andet komme ofte sammen i et syn i de gammeltestamentlige profetier.

Boken synes ogsaa at være en utviklende samling av aapenbaringer, saa at et syn kommer igjen i det næste men i detalieret form.

Det hyppige brugte ord, *Derefter* i Boken angjer vistnok, at en pause eller et tidsrum har hengaaet siden det just avsluttede syn.

Saaledes mener jeg at der er et bestemt skille til eks. endog mellem vers 8 og vers 9 i Kap. 7.

Menneskelig talt synes det naturlig at Apostelen hadde stunder til at fatte sig selv og til at nedskrive, synet, selvom man paa den tid var meget mere øvet i sin hukommelse end vi, som har saa alt for hændige noteringsmidler.

La os ogsaa komme ihu at det ikke er givet hvemsomhelst at fatte Boken. Den er stillet til menigheten, og menigheten er der hvor der er en troende eller en oprigtig søkende sjæl.

Som Herren sa: "Mit rike er ikke av denne verden," Joh. 18, 36–37. "hver den, som er av Sandheten, hører min røst."

Likesaa i Joh. 9, 39: "Til dom er jeg kommen til denne verden, forat de som ikke ser skal se, og de som ser vorde blinde."

Og overfor spottere skriver Paulus i I. Kor. 1, 18–30: "—har ikke Gud gjort verdens visdom til daarskap; ti eftersom verden ved sin visdom ikke kjendte Gud i Guds visdom, fandt Gud for godt, ved forkyndelsens daarskap at frelse dem som tror.—"

Altsaa kan det hovmot og den selvklogskap, som megen kundskap frister somme til, bli en hindring for dem og virker i dem en komplet blindhet overfor Guds Ord.

Den hovmodige og den ydmyge, den kritiserende og den søkende, kan bægge læse det samme Gudsord, og det Ord forblir lukket for den ene, men aapent for den anden.

Dette under ved Guds Ord paaskjønnes i Luk. 10, 21, hvor Jesus sier: "Jeg priser Dig, Himmelens og jordens Herre, at du har skjult dette for de vise og forstandige, og aapenbaret det for umydige."

Som Paulus utbryder med smerte i 2 Kor. 4, 3: "Er da end vort evangelium skjult, saa er det skjult blandt dem som gaar fortapt."

Vil vi villingen nærme os Ordet med levende respekt for det som helligt og almæktigt, og med opriktig bøn søke lys, saa skal vi faa det vi søker. Herrens Ord skal bli os en styrkende drik med levende vand.

La mig da avslutte denne indledning med det deilige ord av Jesu personlige mund: "Alle de som Faderen gir mig, kommer til mig, og den som kommer til mig vil jeg ingenlunde støte ut." Joh. 6, 37.

Vor søken hen til vor Frelser er altsaa i sig selv et tegn paa, at Faderen drager os til Jesus, som længes inderlig efter at faa ta imot os og frelse os, og berike os med sin fred og lys.

Lovet Gud og vor herlige Herre Jesus Kristus. Amen. —*S. Wessel.*

Forkyndelsen

J. O. Reitan.

Vi som holder paa at forkynde Guds ord for folk er vel alle enig am, at vi ønsker at paavirke andre menneskers vilje saa de kan samstemme med os i vort syn paa Guds ord.

Men her er saa mange slags syn paa Guds ord og saa mange lærebegreper, at et almindelig menneske slet ikke kan skjelne mellem dem alle.

Enhver forkynder ordet efter sit aandelige syn og begrep saafremt han har et budskapt bringe. De fleste forkyndere har vel neppe noget andet at bringe end det de har laant av andre og det kan da værre baade godt og daarlig. Andre serverer det samme op og op igjen indtil det blir baade gammelt og usmakelig.

Naar vi i den lutherske kirke taler om forkyndelsen, saa mener vi Guds lov og evangelium, ordet om synd og naade. Vi mener det av Gud inspirerede ord, levendegjort i deres hjerter som forkynder det og fremstillet i den frelsende kraft som saadanne forkyndere selv har oplevet og erfaret gjennem ordet. Det er derfor vi taler ordet om synd og naade.

For det første tror vi ikke at et menneske kan forkynde ordet om synd aldenstend han ikke av personlig erfaring vet hvad synd er, eller saalænge som det bare har en teoretisk kundskap om synden, selv om det er aldrig saa lærd foresten.

Dersom et menneske ikke har erfaret samvittighetens frygtelige kvaler og set litt av syndens dybder, hæslighet og gru i sit eget hjerte og hvorledes synden dræpte Jesus som gav sig selv som sonoffer for synderes skyld; med andre ord, dersom et menneske ikke har set sig fortapt paagrund av synd og faat øie paa hvorledes Jesus blev tilredt for synderes skyld, hvorledes skal det da kunne forkynde ordet om synd?

Hvorledes kan den som ingen pine har følt forklare hvad pine er? eller hvorledes kan den som aldrig har været ræd vite hvad rædsel er? Vi vet nok at filosofen Kant gav den bedste beskrivelse av Lon-

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Bulyea, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to Mr. Josef B. Haave, Luther Seminary, Saskatoon, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the THE CHRISTIAN PRESS, LIMITED Winnipeg, Man.

Thvedts kommet tilbake. Det er glædeligt at kunne berette pastor I. O. Thvedt of familie kom tilbake fra U.S.A. straks før Paaske. Pastoren holdt gudstjeneste i Park Valley menighet Paaskedag. Hyrden hilser Thvedts velkommen og haaper at Gud gir legemskraft til fortsat virke i vingaarden. —U.

don broen uten at ha set den, men det var en undtagelse.

Almindelige folk er begrændset til de erfaringer de gjør, saa længe det ikke gjælder maal og vægt og matimatiske tal.

Dersom forkyndelsen skulde være en mekanisk indretning saa kan følgelig en teoretisk forkyndelse forsveres, men er den derimot et vidnesbyrd om det vi selv har erfaret av Guds ord fremført i aands og krafts bevis, saa blir det en hel anden sak.

Det er derfor sikkert hvad forkyndelsen angaar, at skal vi bli istand til at forkynde aandelige sandheter for andre, maa vi selv ha gjort aandelige erfaringer, saa vi har greie paa hvad de aandelige sandheter er, ellers blir vor forklaring av dem kun et eksperiment eller en ubestemt famlen omkring det vi aldrig faar tak i.

Der er meget av den slags forkyndelse i vore dager. Enkelte kalder det takt at gaa omkring saken, som "kalten omkring varm grøt."

Det hører til god tone paa mange steder at gjøre forkyndelsen saa tvetydig at folk ikke forstaar nogenting, men bare overøses med en intetsigende ordflom som ikke paa nogen maate overbeviser om noget.

Det er ikke længre populært at sætte paa spidsen ordet om synd og si bent ut, "du er manden," fordi saa mange er ræd at faa folk imot sig paagrund av en saadan forkyndelse. De derfor som intet vet hverken om syndens væseen, dens straf ellers dens makt utenom det rent teoretiske, blir da de forkyndere som likes bedst, ikvorve de efter Guds ord er uskikket til at forkynde ordet om synd. Ordet om synd blir da helst ikke forkyndt.

Kun de som har været under Sinai har mere frygt for lovens dom over synden end de har for menneskelig kritik, ufrelste folks uvilje mot ordet om synd og mangel paa popularitet; og kun de som har smakt naadens og livets vand kan lede tørstige sjæle til naadens kildevæld.

Tænk paa alle de steder hvor der har været forkyndelse i aarevis uten at een eneste sjæl er kommet i syndenød, uten at samvittigheterne er blit overbeviste og syndere har faat en tilstoppet mund. Tænk forkyndelse i aarevis og ikke een vakt sjæl. Allesammen "gode kristne" som paa samme tid lever i al slags uforladt synd. Saadant er almindelig men ikke destomindre forfærdig i en kristen kirke. Saadan er ogsaa resultatene iblandt dem som forkynder "eternal security."

Er det ikke beklagelig at ordet om synd — saa forfædelig som det er ikke har hat større virkning paa vort folk end tilfældet er paa mange steder? Er synden mindre grufuld, fordi folk ikke har nogen erkjendelse av den? Er den mindre farlig, fordi folk lever i den og elsker den? Der er mange som spør.

Men hvorledes kan folk komme til syndserkjendelse dersom forkyndelsen ikke er andet ind kolkstrykning brukt for at skjule og dække over de bylder som allerede holder paa at briste. Dersom synden altid skal dækkes over med "humør," "jokes", "skrøner," gamle fabler og legender, stort skraal og vældige gebærder istedetfor at nævnes med det rette nævn og overdækkes med Kristi blod naar den bekjendes som synd; hvor bærer det da hen med den slags forkyndelse? Hvem er det som indspirerer den? Hvor kommer den egentlig fra? Her er ogsaa mange som spør.

Hvad hjælper det folk om prædikanten præker aldrig saa godt, dersom han bærer sig ad som koen der melket svært meget, men spendte ned allsammen saasnart bøtten var fuld?

Hvad hjælper den teoretiske kundskap og begavelse i retorik og vettalenhet, dersom en personlig erfaring av det som forkyndes er fremmed for prædikanten? Kan nogen ved talekunst bli middel til at ledele forstokkede syndere til frelseren og vise dem eri ut av syndens hvirvlende malstrøm? Endnu flere spør. Er prædikantens eget hjerte fuldt av syndserkjendelse, saa har hans forkyndelse den egenskap at den virker syndserkjendelse. Er derimot hans hjerte og sind fuldt av teorier, filosofiske anskuelser, humorestisk og overfladisk tankegang, saa virker hans forkyndelse noget lignende hos dem som hører paa.

Saken er nemlig den, at "hvad hjertet er fuldt av det flyter munden over med" og saa blir resultatet selvfølgelig derefter.

Ord utem aand kan være dogmatisk rette og belærende og bra nok saa langt de rækker, men de rækker ikke hjerterne og virker ingen syndserskjendelse.

Saamange av vore forkyndere prøver at undskylde sig med at de ikke er forberedt. Det er godt at være forberedt og ha et grundig og alsidig kjendskap til Guds ord, historien, filosofien etc. Hvad det angaar maa vel de fleste beklage at det er blit daarlig med forberedelsen. Det er ogsaa svært bra at faa tid til at samle tankerne omkring teksten til vi kommer ind i dens aand og selve teksten kommer ind i os og blir et levende ord. Her er det sandt hvad Luther sa: "Vel bedet er halvt studeret."

At faa rede paa hvad Gud vil si os i teksten og hvad han vil vi skal si om den, det bør alle gjøre. Men at kopiere litt fra et komentar, litt fra en postille, litt her og derifra, koke dette sammen og saa gi indtryk av at ha studeret, det er næsten være end at tale om noget andet end teksten.

Det som først og fremst er om at gjøre, er at bli opmerksom paa hvad Gud vil si os i teksten. Her er ikke spørsmaal om hvad vi kan præstere, ellve hvad vi kan laane av andre, men først av alt at vi selv blir klar over hvad Gud vil vi skal si som fra ham, og dernæst trænger vi naade og kraft til ærlig at bringe det frem som han vil.

Det første budskap vi da faar at bringe er ordet om synd. Naar saa det er frembragt og folk er kommet i syndenød og begynder at spørre hvad de skal gjøre for at faa synden forlalt, Acta 2:37, saa faar vi et andet budskap at bringe, og det er budskapet om naade for synd.

Her er det at saa mange forkyndere farer galt frem. At trøste ubodfærdige og forhærdede syndere med Guds naade, eller forkynde syndsforlatelse for mennesker som ingen syndserkjendelse har, stemmer ikke med skriftens lære. Eller at kalde allesammen "gode kristne" av den grund at de er døpte og konfirmerte, aldenstund de lever i aabenbar synd, er simpelthen et bevis for at vedkommende forkynder ikke har nogen personlig erfaring hverken av synd eller naade." Ve dem som kalder det onde godt, og det gode ondt; som gjør mørke til lys og lys til mørke, som gjør bittert til sødt og sødt til bittert! Ve dem som er vise i sine egne øine og forstandig i sine egne tenker."

Spørsmaalet blir nu derfor følgende: Kan man konsekvent føre en slik forkyndelse? Vil ikke en likefrem sandhetsforkyndelse uten personens anseelse bli aarsak til at mange av vore snille kirkefolk vil føle sig stødt, fordømt, bli forarget og forlate baade menighet og samfund? Kan man ved at føre en levende forkyndelse samle masserne, uanseet hvorledes folk stiller sig med hensyn til spørsmaalet om synd og naade? Blir det ikke hellere naturlig menneskelig talt, at folk vil søke sig lærere og forkyndere eftersom deres ører blør? Eller er det ikke sandt, at mangt et Herrens vitne, som hadde erfaret baade synd og naade, begyndte at slaa av paa sandheten og gjøre kompromis simpelthen fordi han var ræd at en eller anden i menigheten eller i samfundet som syntes at en likefrem forkyndelse av sandheten var for stræng og derfor skadelig for det kirkelige arbeides vækst og fremme?

Det er jo indlysende at ordet maa forkyndes for dem som er tilstede og hører det. Skulde der da tilfældigvis være nogen tilstede som blev rammet av sandheten i ordet og istedelfor at ytmyke sig og be om naade blev forarget paa forkynderen, og skulde da vedkommende som blev fornærmet være en indflydelsesrik person, saa vilde antagelig forkynderen komme i knipe og miste sin populæritet — om han hadde nogen — og kanske ogsaa sit embede. Skulde derimot den fornærmede person eie mindre indflydelse, vilde han nok ikke kunde skade forkynderen i hans gjerning, men trække sig selv og sine likesindede med sig ut av menigheten til skade for dens vækst.

Dette er da det forkynderne er saa bange for og stadig er paa vagt imot. Derfor slaar de av paa sandheten. Derfor bliv det da slik, at de kan si hvad de vil, bare det er av en saadan beskaffenhet at det ingenting betyr eller ialfald ikke støter nogen. Derfor er det ogsaa, at saa mange opvarter med smiger og søte takmaater, og ved diplomatisk spilfægtere og surogater er de situationens herrer, beholder sine embeder og forøker medlemsantillet.

Skal man da være konsekvent paa dette omraade maa ordet om synd helt utelates av forkyndelsen især i de menigheter hvor al slaks synd hersker. Da blir ingen fornærmet og forkynderen faar sitte trygt i sin stilling. Men skal man ikke nævne synden behøver man heller ikke at tale om naade for synden gjennem Kristi blod.

Skal saa disse hovedmomenter i forkyndelsen bli uberørt saa blir der ikke andet end sædelære igjen og det samme findes hos modernistene. De har slaat av indtil de kun har skallet igjen. De trøster sig med sine former og formler; en død ritualisme uten aand og uten det personlige vidnesbyrd om oplevet frelse fra synd. Her er rum for Satans kunstgrep. Der er intet Satan frygter saameget som, at et menneske blir overbevist om synd og flyr til Jesus for at faa naade.

Den angrende synder og det sonende blod er ham særdeles imot. Da taper han alt. Han kan være med paa at Jesus er Gud's søn, med det forbehold, at alle mennesker er Guds sønner og døtre. For disse blir det derfor nok saa let at sætte frelseren tilside, fordi de som likestillet med ham igrunden tilber sig selv. Og gjør de det, saa er det verdens Gud de tilber. Dette Satans kunstgrep har narret mange.

Paa lærens omraade er det let for Satan at faa mægten. "Han er nemlig hjemme i alle satser og har ført tusener av sjæle bak lyset." Der ligger mangen evig fangen som paa veien var.

Her trænger vi at fare varsomt frem. La os først bli klar over, at vi eier en "daglig og fuld syndenes forlatelse" og den Hellige Aandslys over alle vore hjerters bevæggrunde.

Om vi forkynder moral og maner til gode gjerninger og hjertet fremdeles er like uforandret, saa hjælper ikkee det ytre skin os noget. Om vi eier al kundskap, har al tro, men mangler Kristi kjærlighet utøst i vore hjerter ved den Hellige Aand — hvad har vi saa igrunden?

Føler vi ikke synderes nød som vor nød, saa er vi ikke med i forlikelsens tjeneste hvad stilling vi har.

Her fører Satan mange forkyndere paa vildspor. Det er godt at ha lærdom, evner, indflydelse osv., men det som er mest om at gjøre for en ordets forkynder er, at han er et Herrens vitne, et redskap Gud faar bruke. Det sker kun da forkynderen har oplevet og erfaret frelsen i Kristus, frelsen fra syndens straf og makt, frelse ind i de evige armer som daglig bærer, bevarer, fornyer og opholder ham i livssamfundet med Gud. Da staar forkynderen paa fast grund.

De som staar paa denne grund gir basunen en tydelig lyd.

Fra Edmonton Alberta

Folk flest nutildags kommer i berøring med pionertidens banebrytende arbeide hovedsagelig gjennem bøker og blade. Man kan vel til en viss grad ogsaa paa den maaten bli grepet av den eventyrets livfulde aand og tone som gjerne ligger over slike bedrifter. Men for at faa fuld valuta maa man selv være med, og det er det nogen av os her i Alberta har faat lov til.

To aar siden begyndte vi med en bibelkamp i bare "brusken" ved et idyllisk lite fiskevand beliggende 35 engelske mil i sydøstlig retning fra Edmonton. 93 ungdommer mødte frem, som indimellem deres klassearbeide og sangøvelser hjalp til med at rydde og bygge saa at stedet paa nogen faa dage var ikke til at kjende igjen. Ifjor kom de tilbake, 118 i tallet, og tok fat paany med om muligt enda mere fynd og klem, saa at kommitteen som staar ved ledelsen skjønte at dette blev nok ramme alvor. Forberedelser blev derfor gjort til at erhverve landstykket til odel og eie. Den sak er nu klappet og klar, og kjøpesummen betalt til sidste cent.

Ivinter er et rummeligt forsamlingslokale blit opført, med sitteplads til 300 personer. Andre huse var allerede opført, og flere vil bli bygget saasnart midler og arbeidere er ved haanden. Og la det med det samme vere sagt med eftertryk at menighetsfolket har tat tak i denne pioneropgave paa en maate som det vil staa ry av. En tryllestav har rørt ved nogen maal land, og har to korte aar forvandlet en skogbevokset og overgrodd utmark hvor nogen sauer streifet omkring til en blomstrende ungdomsleir med store løfter for fremtiden.

Intet under derfor at vi nu med spending og begeistring ser fremover til den 9de juli, da vi venter at se en enda langt større flok av ungdom komme strømmende ind i leiren. Vort fakultet bestaar av nogen av de mest fremragende mænd i vor kirke: Dr. Iver Iverser, president av den Norsk Lutherske Kirke i Canada, Pastor A. S. Burgess, velkjendt forfatter og forhenværende missjoner, og pastor A. M. Vinge. Pastor Vinge er rigtignok en av vore egne, men vi nøler ikke med at si at som bibellærer staar han paa høide med hvemsomhelst.

Og saa maa vi tilslut faa nævne at paa søndag den 14de juli skal Pastor O. C. Hanson, president av det internationale lutherske ungdomsforbund, officielt indvie det nye forsamlingslokale. Vi tør trygt si at det blir en dag som sent vil glemmes av den ungdom som da maa ha anledning til at være tilstede, og vi venter mange hundrede av dem.

Vort samstemmige vidnesbyrd er at Guds rike velsignelse har hvilet over dette foretagende fra første stund. Det er ikke bare i det materielle vi har set en ganske overvældende fremgang. Det enda langt større er at sjæle er blit frelst, styrket, og opmuntret. Herren vere lovet og priset for alt i Jesu navn!

—C. S. Lystig.

"Henricks – Berg Minde-Fond" til Outlook Bibelskole

Før mottat $138.30
J. E. Marken, Estevan, Sask. $1.00
Total mottata til "Minde-Fondet" $139.30
Hjertelig tak til alle!

—G. J. Ostrem, Kasserer.

Announcements

The Yorkton Circuit Luther League will hold a 3 days Convention at Norquay, Sask., G. J. Ostrem charge June 28th—30. Missionary Talbert Ronning will be guest speaker. More later. C. P. Berg.

Saskatoon Circuit Convention will be held in Bethel Congregation, Rev. J. T. Dahle's charge, May 31—June 2, 1940. Bethel Congregation is located south of Young, Sask.

J. A. Berge, President.
B. O. Lokensgaard, Sec'y.

Camrose Circuit W.M.F. will hold its convention in Vang Congregation at Millet on April 27th. Rev. K. O. Kandal pastor. —Mrs. Arnold Hoveland, Circuit President.

Den lille blomst

Paa et lite værelse stod en ensom liten blomst. Den hadde vakre farver, og lyste op i rummet; og naar hun som bodde der var bedrøvet, trykket hun den lille blomst mot sine kinder og visket taarerne bort.— Men tenk, da visnet blomsten og døde. Hvorfor? Hvorfor? Ja, den hadde rørt ved noe urent.

En menneskesjel er lik denne blomst. Lever vi et liv i hellighet og renhet for Guds aasyn, saa lyser vi paa vor vei, og blir til trøst og opmuntring. Men lever vi i synd og urenhet, hat og bitterhet, da visner sjelens blomst i vort hjerte og dør.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in April, 1940

Behold a man who restled with God

Gen. 32:22—31.

We have here an unequal contest, yet the man prevailed. The reason for this contest is sin. We recall the life of Jacob. He had taken advantage of his brother's hunger and had gotten the birthright. Later by deception he got the blessings from his father. Then at Laten he got rich by trickery.

Now Jacob was returning to the land of his fathers. This at the command of the Lord. Gen. 31:3. The Lord promised: "I will be with thee." But Jacob is upset by hearing that Esau is coming against him with an army of four hundred men. We find Jacob resorting to prayer. Gen. 32: 9—12. While he throws himself wholly upon God's protection and care, he does not neglect human prudence and wisdom. The two go well together. God will bless our effords as we place ourselves in His care. While his presents was on the way to Esau, Jacob lodged in with his company. But his mind gives him no rest. He rose up that night, taking his wives and his two handmaids and children and sent them over the ford of Jabbok. He was left alone. That night there was wrestling a man with him. Now he realizes as never before how gravely he had sinned, turning him, who was his brother, into an enemy. Twenty years had not caused Esau to forget. Time will not erace unconfessed sins. Another stricking instance of this we have in the case of Jacobs sons. Altho Joseph held no grudge against his brothers for what evil they had done to him, things did not become right before they had confessed and asked Joseph for forgiveness. Gen. 50:15—21.

Jacob realized for the first time that unless God by His mariculess power saves him from the wrath of his brother, he is lost. Therefore on the north bank of Jabbok occures that memorial event —

"There wrestled a man with him until the breaking of the day."

In the deep darkness of the night a man clasps him about his body and endeavers to throw him down. Jacob begins his defence. His apponent utters not a word. The struggel goes on in silence. It is not a dream, but a physical-spiritual reality. The one that battles with him is outside of him. Strange to say,Jacob seeks a blessing from him who opposes him. He does not seek to get rid of him. "I will not let thee go, except thou bless me." In the blessing lies Jacobs life. On Jacob's part, the real battle lies in tears of repentanes and supplications. It won the victory. He had power over the angel. Hosea 12: 3—5.

The wrestling proceeded til just before the breaking of day. The unnamed man had not conqured Jacob. However, Jacob was not to be left with the idea that his physical strength had made him prevailed. Therefore by a touch his hip is dislocated. This was a painful blessing and one which rendered him helpless. For some reason the unnamed man could not leave before Jacob permits. God's might is against the sinner but even his might becomes our friend when we cling to God in repentance and faith.

This contest is significant not only because it reveals to us what persevering prayer in name of Jesus will do, but also because the contest points to Jesus. We have here a type pointing to the Antitype. The reason for this contest is also sin "He who knew no sin, God made Him sin for us." We see Jesus in the great contest in Gethsemaney and on Golgatha. "Who in the days of His flesh, having offered up prayers and supplications with strong crying and tears unto Him that was able to save Him from death and having been heard for His godly fear."

H. F. Johnson.

NOTICE

The Fourteenth General Convention of the Norwegian Lutheran Church of America will be held in Central Lutheran Church, Grant Street and 4th Ave. S., Minneapolis, Minn., from June 5—12, 1940. Watch the papers for further announcements.

A. J. Bergsaker, Gen. Secy.

Our Honor Demands It

Our Church has had a long, memorable history, a record of achievements and successes of which we need not be ashamed. True, there have been mistakes, and the faults and weaknesses of men have sometimes hindered her progress. Yet, all in all, she has a splendid record of nearly one hundred years.

Ever since the pioneers laid the foundations of our Church, her faithful sons and daughters have labored and sacrificed for her welfare. If we could bring them all into review, there would be a long procession of faithful servants of God whose greatest joy it was to build the Kingdom. If they could be called back now in these eventful times, they would tak their places with those who today are leading on.

As the first century of our Church draws to a close there comes to us the challenge of the pioneer fathers and the lord of the Church to go forward in the faith, loyalty and devotion of those who have gone before us. It is now our privilege and our opportunity to perform a great work, an opportunity to prove ourselves worthy of the heritage which our fathers transmitted to us. As this important period in the life and work of our Church comes to a close we are invited to place a Thank-Offering upon God's altar — an offering worthy of our precious inheritance and many blessings received.

This Thank-Offering is to be a tribute to the Church which has reared and trained us. Never again will we have a similar opportunity to show our gratitude for the spiritual mother who nurtured and fed us. Let us place this wreath upon her brow as an act of loving devotion and sincere appreciation. Our honor and reputation will not permit us to be lukewarm or indifferent as to the success of this effort. We must exert our energy and unite all our forces to bring it to a successfull conclusion.

The Centennial Appeal began early in 1938. In order that every member should be able to take part in this Thank-Offering the pledges were spread over a period of four and five years, an equal part to be given each year. A large number of our people have responded nobly, for which we are very thankful. The task, however, is far from finished. Many of our members have not yet been solicited. This must be done. A large number of those who pledged have done nothing more about it. Pledges are of no avail unless they are taken care of — not a Thank-Offering until they are paid.

APRIL AND MAY

A **special effort** is being put forth now during April and May that every amount in arrears may be sent in by June 1st — before the General Convention of our Church. Under God it can be done. This would be a fine service.

As you know, the pledge reads as follows:

"In gratitude to God for planting and preserving our Church in America these One Hundred Years.

"In commemoration of the service of the men and women whose prayers, efforts and sacrifices contributed toward the building of the Church.

"In perpetuation of the faith of the fathers in the lives of our children.

"As a pledge of love and loyalty to the Lord Iesus Christ and His Church, and in consideration of the gifts of others, I promise to give to the Centennial Offering of the Norwegian Lutheran Church of America the sum of .... " etc.

Anyone will understand from the above that this pledge is a sacred promise, a mutual agreement between the Lord of the Church and him who makes the pledge. Have you done anything about it yet? Just a little bit to show at least that the sacred promise has not been forgotten? In some cases circumstances have evidentliy made it impossible. Unforeseen things have occurred over which they had no control. Looking over the long list (running into the thousands) of those who have made no response so far, a person sometimes wonders. Our honor and reputation will demand that we take these promises seriously. We plead, therefore, with you for your help and cooperation that the **special effort** during April and May may bring encouraging results.

Many have already paid their pledges in full. For this we are very thankful. A real effort on our part may make it possible for us to do likewise by June 1st. What a joy this would bring to you and to me and what a wonderful service to the Kingdom.

We are also very grateful to you who are faithfully taking care of your payments as they come due from time to time. It is our sincere prayer that you will continue to do this until your obligation is fulfilled. This will make the Centennial Thank-Offering a success. It may be, however, that some of you, without any inconvenience, could make a payment in advance before June 1st. This, too, would be a wonderful help to the cause.

We are a favored people. The Lord has abundantly blessed us. When we compare our plenty with the poverty of our forefathers; when we recall their lack of convenience, of ease, of comfort, and of luxury; when we remember how they toiled in heat and cold to prepare the land, which now is ours to enjoy, we begin to realize how highly we are favored and how richly God has blessed us. We may begin to wonder why we have been chosen by wise Providence to be the recipients of these favors. The Lord hath surely prospered us abundantly.

Of one thing we can be sure: this great favor and blessing which we enjoy puts us under solemn obligations to the Giver of every good gift — obligations of gratitude, of unselfish service, of stewardship — in a measure that no people before us has borne. These greater advantages and blessings should not give us rest until every promise to the Centennial Thank-Offering has been fulfilled.

Our Honor Demands It!

—B.

Are we Worse than the Infidels?

(1. Tim. 5:8)

1. Peter 2:5, says: "Ye, also, as lively Stones, are built up, a spiritual House, an holy Pristhood, to offer up spiritual sacrifices, acceptable to God, by Jesus Christ."

We, as members of the Norwegian Lutheran Church of America, are responsible for The Work, in a certain part of The Lord's Vineyard; determined by the Delegates, that we are supposed to send to the General Conventions of our Church, at regular intervals. June 5—12, our next one is held at Mineapolis. How well it would be, if we could all be there!

For the years 1939 and 1940, a **sum of $1,005,000.00**, has been decided on as necessary, to carry on The Work, in the chosen Fields. Roughly, this covers Work, in China, in Madagascar, and in South Africa; and in our own Continent of North America; but, for a detailed list, of what this all includes a person should ferquently read, our various Church Publications, and even study The Annual Report of our Church.

Of the above-mentioned sum, our **District of Canada**, is supposed to raise 100% of its "Fair Share"; but results for 1939 show, that we sent in only 84.7%; and that, in spite of the fact, that we must know that **our General Church Body**, thru its Treasurer, Rev. H. O. Shurson, of 425—4th St. S., Minneapolis, sends up to Canada, a sum of several times the size, of the "Fair Share" we are asked to raise. Another District of our Church, namely The Rocky Mountain District raised 111%, or about $1300.00, more than they were asked for; and have the habit of giving an "over-flowing measure" to their Church, or Lord and Saviour, every Year. Would you not rather have such a Record? Matt. 7:2, has a "Precious Promise" about, "The Measure with which we measure."

(To be concluded)

Financial Statement for Hyrden

First Quarter 1940.

Balance Jan. 1, 1940		$156.63
Income 1st quarter		
Gifts	14.50	
Cut paid for	2.00	
Subscriptions	156.50	173.00
		329.63
Expenditures:		
Printing	132.52	
Editor's Exp.	1.50	
Renewals Exp.	4.17	
Banking Exp.	.33	138.52
Balance Mar. 30, 1940		$191.11

But listen — 130 subscribers from 1939 have not renewed yet. Is our paper just a paper for new subscribers? Through the persistent patience of friends of our paper in 1939 261 new subscribers were received during last year. Shall half of that gain be lost just through neglectance to send in your renewal? If you are waiting to pay for two years at once, please send it in now ahead of time so that I know you want to keep it.

To-day there are 1193 on the mailinglist.

Here are some comments from the Business Manager's mail-bag:

Jeg liker bladet godt og vil ikke være det foruten saalænge jeg har en daler at spare.

Venlig hilsen, Mrs. T. R.

It was hard, but the Lord does all things well and comforts us in our trouble. God gave, God taketh, God's will be done. Thanks for your paper. Don't forget me and my family in prayer. —Mrs. C. A.

Saa længe Gud Giver mig helse at holde bladet i min haand vil jeg ha det i mit hus og hjem.

—Mrs. A. E.

Saa Ønsker jeg "Hyrden" god fremgang i det nye aar. —Mrs. S. H.

And from across the line comes this — It isn't so easy to forget Canada. And the "Hyrden" is a welcome member of our home. To insure the arrival of this friend for some time to come I am enclosing one dollar.

—S. H.

Josef B. Haave,
Business Manager.

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION
MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

The thirteenth general convention of the Women's Missionary Federation of the Norwegian Lutheran Church of America will be held June 5, 6 and 7, 1940, in the Wesley Church Grant Street and Marquette Avenue, Minneapolis, Minn.

The convention will open Wednesday morning at 9:00 o'clock and continue until Friday noon. Delegates may register from 8:00 o'clock on Wednesday morning until noon on Friday, in the church parlors.

Attention Circuit Presidents

The Executive Board reminds all district predidents to call to the attention of their circuit presidents recommendation No. IX, page 11, of the General Board minutes, September 12, 1939, as follows:

"9. That in view of the alarming increase in the use of liquor, and the accompanying evils and temptations that beset on every hand, it is time to think of ways and means by which to combat this evil. The home and children are the first to suffer under this curse. We pray each day, "Lead us not into temptation", and we believe that as we pray we must also work. Therfore: —

"We recommend that the Women's Missionary Federation, through its Christian Nurture and Literature Departments, give emphasis to the promotion of the temperance principle by the preparation of suitable literature and leaflets for the use in the home, the school, and the church."

"We recommend that the respective officers of the Women's Missionary Federation assume responsibility for a definate presentation of this cause at the general, district, and circuit Conventions."

The Executive Board also urges the circuit presidents to encourage similar programs in all sosieties of their respective circuits.

(From the Executive Board minutes, February 14—15, 1940.)

The counsellors for **Faith in Action** have suggested that the circuit W.M.F. presidents be contacted with the suggestion that the Faith in Action movement be given special emphasis at all circuit convention.

Do not hesitate to write J. C. K. Preus, general Directer, 408, 5th Ave. S., Minneapolis for any help in planning the Faith in Action emphasis.

I am a Debtor

"I am a debtor both to the Greeks and to the barbarians; both to the wise and the unwise. So as much as in me is, I am ready to preach the Gospel".

It all started back there 2000 years ago, just because one man regarded himself a debtor to every one not a christian — not only among his own people the Jews, not only to his own comunity the City of Tarsus, but to all people every where.

You and I who are preveledged to worship Sunday after Sunday, and send our children to Sunday School furnish a rather clear case of what happened because one man with a vision in his soul set out to pay off some of his debts to God.

We who were neither Greek nor Jews cannot leave this verse from Romans 1:14 in the dead pact any longer. There remains only the one Caste where we fit in, amongst the Barbarians.

Christianety has been handed down to us on much the same way as in days of old.

How thankful we should be that Paul preached the Gospel to the Gentiles.

What are we to do about this debt that we owe to our fellowmen?

First we must pray to God that he will give us some of this inner compulsion which controlled Pauls life. There are so many different branches in our church where in we can begin to do Missionary work. There still are a good many people lying helples on our Jerico roads, and we had better take time out to help them through what ever charities we have. Even the smallest member of the family can now become a missionary.

So there has been given the preveledge of bringing the gospel to the Eskimo.

The Sum of one dollar will enroll your baby in the W.M.F. Cradle roll, thus your child from infancy will be brought under the influence of the church of Jesus Christ.

How proud your child will be when it reaches the age of understanding, when either he or she are told that they are little missionares. And we hope that every mother will take time to sit down and explain to her child what it is all about, that they have been enstrumental in helping to bring the Gospel to the Eskimo mothers and fathers. So that they in return can tell their little boys and girls about Jesus the childrens friend. This will start your children on a missionary Venture which they will be anxious to carry on as they grow up.

Parents, relatives, sponsors and organizations are enrolling babies.

Their gifts are serving several purposes a missionary Venture is started. The parents are drawn closer to the church by the fact that their children are in active work of the Church. The local congregation receives aid in its Home Mission budget, but greatest of all the gifts are bringing the Gospel to those who live in the cold dark land of the north. So then let us have every Lutheran baby enrolled in the W.M.F. missionary Cradle roll.

Mrs. V. T. Virge,
Moose Jaw Circuit. Secr.

Letting Children Choose.

Letting children choose in spiritual things will bring in most cases the same result as letting our gardens decide for themselves what they will produce. Naturally, the garden will produce anything but good vegetables, so the natural heart will produce only tares to be gathered and burned. Nothing short of good seed and cultivation will keep the weeds out of any garden. And nothing but the seed of God's word and diligent instruction will crowd out sin in the human heart. Do your children choose what they eat and wear? Have you no word to say? And why have less to say for the good of the immortal soul than for the good of the mortal body?

It is said that out of about forty cases of healing, recorded in the Gospels, only six came to Christ in person. About twenty afflicted ones were brought to Christ by others and were healed when Jesus looked upon the faith of those who brought them. "Jesus Christ, the same yesterday, today and forever." Shall we bring no sick soul to Christ to be cleansed by His blood? Or shall we bring others to Christ before we bring our own flesh and blood? Only once are we told in the Scriptures that Jesus took little children "up in His arms and blessed them," and that was the time, when "they brought **young** children to Him, and He should touch them." Mark 10, 13. If the children had not been **Brought** at that time they would not have been **Blest** at that time. Dear parents, when you are ready to have Jesus bless your children, bring them to Him. And the way to bring your children to Jesus is to take them to His church, there to learn and to obey His words and to enjoy all that Christ offers to a little child, baptism being the choicest gift of all. Hear then the conclusion of the matter: "Train up a child in the way he should go and when he is old, he will not depart form it." Either the parent will train the child or the child will train the parent, which shall it be? —L.

II TIMOTHY 1:12

1. A Christian's Creed—Him "whom I have believed."

2. A Christian's Committal—"that which I have committed unto him."

3. A Christian's Certitude—"I know . . . am persuaded."

4. A Christian's Conduct—"I suffer. . . I am not ashamed."

5. A Christian's Crowning — "against that day." — John Hall.

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE
Rev. A. M. VINGE, Editor — RYLEY, ALTA.

Morning Devotions
O. J. Edwards

Morning is the most appropriate time for family devotions. You will probably say, "It may be so, but it is hard to find time in the morning." But you find time to dress and eat. After all, it is just a matter of planning. Years ago, I worked as hired man on a large farm in Minnesota. In spite of exceedingly bury days, the farmer took time every morning to read a chapter from the Bible and offer a prayer at the breakfast table. The work on that big farm was never neglected. Well, if you honestly find the evening hour more convenient, let that be your sacred family hour of devotion. But let no day pass by without a regular devotional period.

We just began to use Mr. Ludvig Hope's new devotional book. At the bottom of each page there is a space for "Birthdays and Anniversaries." The names of all our relatives and of the members of our congregation have been written in. It is a practical reminder to pray for these individuals.

When we have finished breakfast, we read the meditation for the day. These meditations are heartsearching, but also comforting. It is a very precious collection. We conclude our devotions by joining in the following prayer verse, reading or singing:

Care for us, O Father dear,
In the years before us!
Ever calm all anxious fear,
To Thyself resore us!
Bless our home and all our kin,
Bless ous church and nation;
Keep us all from harm and sin,
God of our salvation!

Hold Fast the Word

The Bible is different from all other books. It is different because it has a message to us direct from God. Therefore we do well to approach it in the proper spirit. As we take it in hand, let us bear in mind that it is a book with a message essential to our welfare. It brings us a true knowledge of ourselves, and therefore too, of our need of salvation from sin, death, and the power of Satan.

"Receive the Word with meekness" James says. For if we approach God's Word with a spirit that pretends to know the whole meaning of it already then it is nigh impossible for Him to enlighten us. But if we come with minds and hearts hungry for the truth then God's Spirit can and will guide us. Then we find that the Word shows us, not only our deep corruption but also the merciful Savior, Whom we will want to spend our whole life learning to know better.

Dear friends, and especially do I think of the Pocket Testament League members, are we remaining faithful to God and to His Word, reading it daily and making it our constant companion and guide? It is possible by His grace and immensely worthwhile.

To His disciples Jesus said, "Watch and pray". We need to follow that injunction from Gethsemane today when Satan uses so many luring temptations to take us unuawares. Acquaintance with the Bible will reveal to us His will and aid us against the assaults of the devil.

By the Word comes first faith to accept salvation, and then also strength for victory over sin. God's promises are steadfast and He can be trusted to guide and care for us throughout life. Really trusting the promises will make Bible reading not just a passive thing but it will result in action, "doers of the Word and not hearers only". Doers? — Yes! Pass its blessings on also by winning someone else to the daily searching of the Scriptures!

Erik B. R. Haave,
Dist. P.T.M. Sec'y.

Luther Leagues News from the Canada District

Many of our Saskatchewan leaguers are looking forward to another glimpse of Sunny Alberta when July rolls around. Rev. Ivar Saugen's League in Calgary will be host to the District Convention there on July 18—21. We expect it will be at its "sunniest" about that time. And then there is something about a trip to Banff, isn't there, Ivar? ....

Members of Zion Luther League of Saskatoon enjoyed a real treat on the afternoon of Feb. 11. It was in the form of a Pocket Testament program presented by one of the four working committees. Everything from the opening sing-song to the fellowship supper spoke of the Word. Besides special song numbers and readings we heard from our District Pocket Testament secretary, Erik Haave, who is one of the students at Luther Seminary. His talk on the plan and purpose of the movement was of interest to all. Many of the members are already members of the Pocket Testament movement and we are sure that others will soon join. A display of the scriptures in various languages had been placed in the center of the room. Two open Bibles, flanked by burning candles, made up the impressive center-piece for the cross-shapped table at which about forty leaguers enjoyed a splendid supper. At the close of the meal the committee again reminded us of the Bread of Life when each leaguer was given a copy of daily devotions for the Lenten season.

B. O. Lokensgard.

Report of the Y.P.L.L. in Claresholm, Alta.

District President:
Dear Co-worker.

Our first meeting was held on November 16th, but was not so successful as only 7 young people turned out. But this did not discouraged us, so we went ahead and elected our officers. Since then 2 officers have resigned and we have elected new ones to take their positions. The officers for the coming year are: President Miss Agnes Erickson, Vice-President, Rudolph Matson; Recording Secretary, Morris Berg; Corresponding Sesretary, Myrtle Frimstad; Treasurer, Mrs. Russel Berg.

Up to date we have had 5 meetings and 1 social. As we have only 12 members on the roll-call, we have not divided our members into groups, but have called on different members to take part in the programs. We have taken our programs from the "Better Leagues", and find them very satisfactory. Not being very well organized we have not held any Bible study session or any special meetings, and have given no financial support to any Institution.

May God bless our League and help it to fulfill its purpose in our church today. I remain

In His Service,
Myrtle Fremstad,
Corresponding Secretary.

"Prayer is the acknowledgement of helplessness." — A. B. Anderson.

"Your efficiency in the Kingdom of God is dependent upon how large a sword is at the disposal of the Holy Spirit." — A. B. Anderson.

"Faith is the key that unlocks the cabinet of the promises, and empties out their treasures into the soul."
— Watson.

"Joseph's coat made him finer than his brethren, but it caused all his trouble; so great gifts lift a saint up a little higher in the eyes of men, but the occasion many trials, from which thou who art low art exempt."
— Gurnall.

"Good works do not produce a good man, but a good man produces good works." — Luther.

"Faith without love is, as it were, a dream, an image of faith; just as the appearance of a face in a glass is not a real face." — Luther.

Lord lay one soul upon my heart,
And Love that soul through me,
And let me nobly do my part,
To win that soul for Thee.